

ΕΤΟΣ ΙΟ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΙΟΣ, 1886.

ΑΡΙΘ. 221

Συνδρ. ἐτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
» » " Ἐξωτερικῷ , 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐν δδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν ταχτικῶν
ἀνταποκριτῶν, στέλλεται «ἡ Ἐφημερίς
τῶν Παιδῶν» ἀνεύ προπληρωμῆς.

Ζαχαροκάλαμου.

Εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα ἔχετε ἀγρόν σαχαροκαλάμου, εἰς μίαν τῶν νήσων τοῦ Εργανικοῦ Ὡκεανοῦ. Η σάχαρος καλλιεργεῖται εἰς δλας σχεδὸν τὰς θερμὰς χώρας τῆς Γῆς, τοὺς δὲ ἀγρούς περιποιοῦνται μαῦροι

οἵτινες, συνειθίσμενοι εἰς τὸν καύσων α, δύνανται νὰ ἐργάζωνται δληγτὴν ἡμέραν εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἥλιου χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε ἐνῷ εἰς τοὺς Εὐρωπαῖους τοῦτο είναι πάντοτε ἐπικίνδυνον.

Φυτεία Ζαχαροκαλάμου.

Ο ΜΑΗΣ.

Φέρν' δ 'Απρίλης τοῦ κάμπου λουλούδια,
Κτίζει τῶν χελιδονῶν τὴς φωλιὰς.
Ἐρχετ' δ Μάης μ' ἀηδόνων τραγούδια
Καὶ φουντωμέναις τῆς τρανταψυλλιὰς.

Μάη! παιδί τῆς Χρονιᾶς χαϊδεμένο!
Μοράις σ' ἐμοίραναν χάραις πολλαῖς.
Στέφανον ρόδων σοῦ ἔχουν πλεγμένο,
Φίλημα σοῦ δωκαν δλ' εύωδηλαῖς.

Κύττα! γὰρ σένα ἡ Γῆ καμαρώνει,
Καὶ τὰ καλά τῆς στολίδια φορεῖ.
Φεύγεις; μαραντεῖαι, ἔρημος, μόνη . . .
Τῶν ἀδελφῶν σου οὕτ' ἄνθος κρατεῖ.

Στάχυα ἔκεινων, σταφύλια σκορπάει,
Χρυσοφορτώνει τῆς πορτοκαλιάς,
Μόνον τοῦ Μάη τὰ ρόδα φυλάει
Καὶ τὰ ἀηδόνια καὶ τῆς εύωδηλαῖς.

Μάη, γιὰ σένα τῆς θύραις στολίζουν,
Στὰ περιβόλια οἱ νισοὶ ξενυχτοῦν,
Καὶ τὰ κορίτσια τοὺς κάμπους γυρίζουν
Μὲ τὴν αὐγὴν, τὴ δροσιά σου νὰ πυοῦν.

Μάη, περνᾷ! τὰ στεφάνηα χλωμαίνουν,
Καὶ τὰ ἀηδόνια λαλοῦν θλιβερά.
Κάπου χρυμμένα δηὸς ρόδα γλυκαίνουν . . .
Δύο μονάχα . . . καὶ ἔκεινα ἔηρά.

M.